

171.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 marca 1923 r.

o rozszerzeniu granic miasta Płocka.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) oraz na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriackiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. № 64 poz. 400), zarządza się co następuje:

§ 1. Do miasta Płocka włącza się wieś Radziewie pow. gostynińskiego.

Jednocześnie wymienioną wieś wyłącza się z gminy Łąck powiatu gostynińskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 kwietnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

172.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 lutego 1923 r.

o zniesieniu gminy orzechowskiej w powiecie dziśnieńskim.

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 86, poz. 770) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozwiązuje się gminę orzechowską w powiecie dziśnieńskim, wcielając wszystkie wchodzące w jej skład miejscowości do gminy prozorockiej tegoż powiatu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 kwietnia 1923 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

173.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 lutego 1923 roku

o wyrobie machorki w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) uzupełniając rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916), zarządza się co następuje:

§ 1. Prywatni fabrykanci wyrobów tytoniowych, którym po myśli §§ 5 i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 916) zezwolono na dalszą produkcję tychże wyrobów w okresie przejściowym, są tem samem uprawnieni również do fabrykacji machorki pod warunkiem zastosowania się do osobnych przepisów, wyszczególnionych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. Pod określeniem machorka należy rozumieć tytoń krajany, tarty lub kruszony, otrzymany z liści tytoniowych krajowego pochodzenia z ewentualną domieszką zagranicznych liści tytoniowych koloru ciemnego. Domieszka powyższa, którą mogą również stanowić odpadki (ogonki, okrucy i t. p.) liści zagranicznych, nie może przekraczać 10% ogólnej ilości surowca, użytego do tejże machorki. W wypadkach szczególnych może Generalna Dyrekcja Monopoli Tytoniowego zezwolić wyjątkowo na użycie domieszki w większym procentowym stosunku niż podano powyżej.

§ 3. W miejsce liści tytoniowych krajowego pochodzenia można do wyrobu machorki użyć w całości lub częściowo również liści tytoniowych niemieckiego pochodzenia, to jest sprowadzonych z Niemiec i tamże wyplantowanych. Prywatni fabrykanci wyrobów tytoniowych, ubiegający się o prawo sprowadzenia powyższego surowca z Niemiec, winni przedłożyć każdorazowo Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego należycie udokumentowane dowody, że zakupiony przez nich w Niemczech surowiec został istotnie w Niemczech wyplantowany. Jako dowód taki może między innemi służyć urzędowe stwierdzenie przynależnej do miejsca zakupu Izby handlowo-przemysłowej. Dowody powyższe należy przedkładać w dwóch egzemplarzach, z których jeden przesłany zostanie władzy skarbowej, która odnośną fabrykę wyrobów tytoniowych kontroluje.

§ 4. Surowiec przeznaczony do wyrobu machorki winien być przechowywany w oddzielnych magazynach. Również i fabrykacja machorki może się odbywać jedynie w osobnych lokalach, oddzielnie od fabrykacji wszystkich innych wyrobów tytoniowych.

W wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie może Generalna Dyrekcja Monopoli Tytoniowego zezwolić czasowo na wyjątki od postanowień niniejszego paragrafu.

§ 5. Na wyrób i sprzedaż machorki przez fabrykę prowadzone być winno osobne księzkowanie, które przepisze właściwa izba skarbową.

§ 6. Machorkę wolno puszczać w obieg handlowy jedynie w opakowaniach po 50 gramów; opakowanie może być wyrobione tylko ze zwyczajnego pakowego szarego papieru i winno zawierać na zewnętrznej stronie wielkimi w oko wpadającymi czcionkami wydrukowany napis „Machorka”. Inne dopiski jak „tytoń krajany” i t. p. są niedozwolone. Próbkę machorki, które podobnie jak przy innych wyrobach tytoniowych należy przed rozpoczęciem fabrykacji przedłożyć Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego do zatwierdzenia, nie będą przez tę ostatnią aprobowane, o ile nie odpowiedzą ściśle wszystkim ustalonym powyżej warunkom.

§ 7. Prywatnym fabrykom wyrobów tytoniowych, które dotychczas wyrabiały i wyrabiają machorkę, pozostawia się okres czasu czterech tygodni licząc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na urządzenie się w taki sposób, iżby czyniły zadość wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia. W okresie tym wolno powyższym fabrykom produkować machorkę w sposób dotychczasowy z wyjątkiem tych wypadków, w których władza skarbową ze względu na jaskrawe niebezpieczeństwo interesów Skarbu, uzna za potrzebne wstrzymać fabrykowanie machorki aż do zastosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

174.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 marca 1923 r.

w sprawie zwolnienia węgla kamiennego zagranicznego od 40% podatku.

Na zasadzie § 6a niemieckiej ustawy z d. 20 kwietnia 1922 r., tudzież §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z d. 30 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 99 poz. 909) w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej, zarządza się co następuje:

§ 1. Wszelki węgiel kamienny, sortowany albo niesortowany przywożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, zwalnia się aż do odwołania od 40% podatku od węgla.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

175.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 12 marca 1923 r.

o podwyższeniu opłaty wywozowej od ropy naftowej.

Na zasadzie art. 18 ustawy z d. 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. № 79, poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę od ropy naftowej wywożonej za granicę Rzeczypospolitej podwyższa się z kwoty 50 mk. na 150 mk. od 1 kg. wagi netto.

§ 2. Dotychczasowy sposób pobierania tejże opłaty pozostaje bez zmiany.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 1 listopada 1922 roku (Dz. U. R. P. № 102, poz. 925).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

176.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 3 marca 1923 r.

w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. № 11, poz. 127) i art. III dekretu komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. 1919 r. № 29, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracodawca, który przyjął do pracy pracownika, poleconego przez jeden z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest niezwłocznie wpłacić 1500 mk. tytułem zwrotu kosztów za druki, formularze i inne wydatki kancelaryjne temu państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy, w którym zgłosił zapotrzebowanie na pracownika.

§ 2. Pracodawcy, korzystający stale z usług danego urzędu pośrednictwa pracy, mogą wpłacać do tego urzędu, jako awans, sumę, nieprzekraczającą 150.000 mk. na pokrycie ewentualnych należności z tytułu § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Instytucje państwowe, samorządowe i społeczne, zwracające się w charakterze pracodawców do państwowych urzędów pośrednictwa pracy, oraz pracodawcy, przyjmujący do pracy za pośrednictwem